

fast, at den ikke udelukkende skal være en saadan, men et selvejende Institut med Statsgaranti. Men paa samme Tid har man dog ikke taget mere bort af Forslagets oprindelige Karakter, end at Hypotekbankens Obligationer utvivlsomt ville kunne gaa ind paa det franske Marked under samme Vilkaar som de norske, altsaa de Vilkaar, som det har været Hensigten at naa. Ved 1ste Behandling her i Salen af denne Sag udtalte jeg, at jeg ikke hørte til dem, der ventede, at Oprettelsen af en Hypotekbank vilde bringe saa mange og saa store Goder for det danske Penge-marked, som man fra forskellige Hold har ment, men paa den anden Side troede jeg dog, at den vilde bringe Goder af en saadan Betydning, at det maatte anses for fuldt forsvarligt at oprette Banken og paa-lægge Finansministeriet det Arbejde, der dermed er forbundet, og tillige fuldt forsvarligt at lade Staten paatage sig den Garanti, der ligger i, at den deponerer de 20 Mill. Kr. i Statsobligationer, der skulle udgøre Bankens Grundfond. Jeg er af den Mening, og den er vist almindelig, at hvis man nogen Sinde kan sige, at en Garanti eller en Kautionsforpligtelse er af formel Natur, saa at der ingen Udsigt er til, at den skal blive effektiv, maa det være i et Tilfælde som dette. Jeg tror ogsaa, at de Goder, Banken vil bringe, ere saadanne, at man har Lov til at se bort fra de Betæneligheder, som kunne næres, og som endnu næres fra en og anden Side. I den afgivne Betænkning er der aftrykt Skrivelser fra 4 af de største Banker, hvoraf de 2, Nationalbanken og Handelsbanken, udtale sig mod Oprettelsen af Hypotekbanken, medens Landmandsbanken og Privatbanken udtale sig derfor. Jeg maa dog gøre opmærksom paa, at der i den Betænkning, der blev afgivet af Folketingets Udvalg, er aftrykt en Skrivelse af senere Dato fra Nationalbanken; medens den her hos os aftrykte Skrivelse er fra 1903, fandtes der i Folketingets Betænkning en Skrivelse fra Januar 1906, og da en og anden har paaberaabt sig de Betæneligheder, som Nationalbanken udtalte i Skrivelse af 1903, er det ikke overflødig at gøre opmærksom paa, at disse Betæneligheder nu synes at være ikke saa ganske lidt formindskede. Dernæst maa man jo huske paa, at et hundreedaarigt Bankinstitut som Nationalbanken alle Dage vil være yderst forsigtigt med, hvad det siger i en saadan Erklæring; naar det skal udtale sig om en Sag, maa det jo sørge for at være paa den absolut rigtige Side.

Man kan være overbevist om, at der vaages nøje over, at der ikke siges noget, som ikke skulde kunne holdes. Derfor maa man altid være forberedt paa, at saadanne Erklæringer eller Skrivelser ville fremtræde i en ikke saa lidt reserveret Skikkelse. Den første Skrivelse var ogsaa meget reserveret, men den aabnede dog Mulighed for en anden Opfattelse, idet den sagde, at hvis man kendte Enkelthederne i Lovforslaget, var det tænkeligt, at man vilde se anderledes paa Sagen. Enkelthederne i Lovforslaget kendte Nationalbanken ikke den Gang, men den kendte dem i Januar 1906, da den afgav den sidste Erklæring, og derfor er den ogsaa af en ganske anden Art. I denne Skrivelse tilraader man egentlig Lovforslagets Hensigt, navnlig for saa vidt den gaar ud paa at tage sig af Tiendebankens Obligationer og af de Obligationer, som henhøre til Statslaanefonden, — hvilke dog nu gaa ud med Undtagelse af Obligationer hidrørende fra Laan til Landarbejdere ved Overtagelse af Jordlodder —, og jeg tør vel sige, at man ligefrem udtaler sig for Banken med Hensyn til dens Forhold til Tiendeafløsningen. Af Betæneligheder bliver der da kun tilbage den Fare, som man mener kan opstaa ved, at der stødvis og pludselig bliver tilført det danske Penge-marked rigelig Kapital. I Landstingets Betænkning er det allerede sagt, at man gaar ud fra, at Hypotekbankens Direktion i nogen Grad vil kunne raade Bod paa dette Forhold, og det tror jeg ogsaa, den kan. Jeg tror, at naar Direktionen er rigtigt med, naar den forstaar sine Ting godt, vil den kunne faa en meget betydelig Indfyldelse paa dette Forhold, og den vil i meget høj Grad kunne afbøde de mindre heldige Virkninger af en pludselig Forøgelse af Kapitalmængden. I Betænkningen har man som en Vej, der bl. a. kunde gaas — naturligvis foruden den, at indkalde Bankens Tilgodehavende fra Udlandet lidt efter lidt — antydnet, at Direktionen ikke udelukkende behøvede at bringe de til Tider ret store disponible Midler i de københavnske Banker, men at den ogsaa kunde benytte de store solide Pengeinstitutter i Provinserne. I denne Sammenhæng vil jeg gerne have Lov til at henlede den højtærede Finansministers Opmærksomhed paa, om det ikke var ønskeligt, at den samme Foranstaltning, som Udvalget her har anbefalet, ogsaa blev bragt til Udførelse med Hensyn til Statskassens Midler, thi det er jo i og for sig ret ejendommeligt, at Statskassen kun anbringer sine overflødige eller disponible